

Deník následníka

I.

Každá holčička touží po tom být princeznou a každý chlapec alespoň jednou zatouží být princem. Já princem jsem a věřte mi, není o co stát. Když si hrajete na prince, předpokládáte, že se stanete mocným a moudrým králem, ale pokud máte o pět let staršího bratra, rovná se taková vyhlídka nule. Jsem princ Jan, druhorozený syn krále Jiřího VII., a můj bratr, princ Jiří, je korunním princem a prvním následníkem. Musím ale podotknout, že jsem se nikdy králem stát nechtěl, a navíc, což je asi překvapivé, s bratrem jsem velice dobře vycházel. A to i přesto, že bratr byl ve všem lepší. Od malička byl připravován na svou roli budoucího krále a dlužno dodat, že k ní měl všechny předpoklady. Druhorozený syn je následník – čekatel, vlastně jen do počtu, pokud by se s korunním princem něco stalo, že by zaujal jeho místo. Prokletím je, že by měl znát vše, co korunní princ, aby ho mohl případně zastoupit. Pro druhorozeného je ale nalinkovaná jiná budoucnost – dříve byl předurčen pro duchovní dráhu, dnes se počítá s vojenskou kariérou. Pro mě něco nepředstavitelného. Na rozdíl od sportovně založeného bratra dávám přednost pohodlí domova. Bratr se dobře učil, byl zdatný a vždy plnil, co po něm otec chtěl. Zkrátka ideální syn. Ne, že bych se špatně učil, ale většina předmětů, zvláště humanitních, mě nebavila. K čemu mi v životě bude, že Jindřich Tudor porazil Richarda III. u Bosworthu? Moc se mi líbilo dělat různé pokusy. Vždyť je zábava házet z věže různé předměty a počítat čas dopadu. Horší bylo, že jsem pak musel rozbité předměty uklízet, a navíc si služebnictvo stěžovalo, že je ohrožuji na životě. Pravda, vybrat si věž nad vchodem pro zásobování nebyl nejlepší nápad.

Asi v devíti letech mi bratr přinesl knížku o chemických pokusech a celý život se mi tím změnil. Moc jsem toužil si vyzkoušet to, co tam bylo popsáno. Rodiče o tom nechtěli ani slyšet, ale opět pomohl bratr – proti vůli rodičů (a snad i přes jejich výslovný zákaz) jsem od něj dostal k Vánocům chemickou sadu pro děti. Objevil jsem svět chemie a je jasné, že mi brzy nestačily pokusy, které byly v návodu popsané. Ve svém pokoji jsem si zřídil pololegální laboratoř. Proč pololegální? Rodiče věděli, že tam mám nějaké laboratorní nádoby, ale domnívali se, že pod

dohledem bratra dělám předepsané pokusy. Již během několika měsíců to nebyla pravda. V knihovně jsem našel nějaké knihy s tematikou alchymie a bratr dodal další zajímavou literaturu nutící si vše napsané vyzkoušet. Problém byl s chemikáliemi, ale na bratra bylo vždy spolehnutí. Další problém bylo laboratorní vybavení, ale s tím mi pomohl Tom.

Á propos Tom. Jako malý jsem dostal přiděleného stálého vychovatele, ale nejednalo se o učitele nebo komorníka, spíše měl na mě dohlížet a radit. Tom byl původně komorníkem v paláci přidělený bratrovi jako vychovatel. Ale rodina usoudila, že ho více potřebuji já než on. Připadalo mi, že se stále chová jako komorník, oslovoval mě princí Jane, nebo alespoň pane. Pokud byl nablízku někdo mimo rodinu, vždy mě oslovoval Vaše královská Výsosti a musím říci, že jsem se za toto oslovení cítil dost trapně. Stěžoval jsem si otci, který ale dal za pravdu Tomovi, a nezbylo mi, než si na oslovení a úklony časem zvyknout. Tom mi nepomáhal s úklidem, neudělal za mě nic, co jsem měl udělat já, ale byl kamarád, který poradí a pomůže. Předpokládám, že věděl, co v pokoji dělám, odmítl mi nosit chemikálie, ale pomohl s laboratorní výbavou. Nedělal jsem nějaké složité pokusy, na to nebyly chemikálie, takže asi půl roku probíhaly mé experimenty v klidu, než to prasklo. Doslova.

Dodnes jsem přesvědčen, že prasknutí kádinky, ve které byl nad kahanem zahříván roztok, nebyla moje chyba. Byl jsem zrovna otočen zády k laboratornímu stolu a zapisoval pokus do počítače, když se kádinka, věřím, že vadou materiálu, rozpadla na několik kusů. Laboratorní sklo je naštěstí netříštivé, ale spadla z hořáku a shodila stojan se zkumavkami připravenými pro pokus. Vylité chemikálie se smísily, část změnila skupenství na plynné. Nemohu říct, že by nastala detonace, ale efekt byl nepřehlédnutelný. Pokoj se začal plnit hustým černým dýmem. Dým se začal valit z otevřeného okna, čímž jsem se dostal na první stránku bulváru. Nad fotografií okna, ze kterého se valí oblak dýmu, byl nadpis „Výbuch v paláci. Byla královská rodina v ohrožení?“. Ten titulěk byl nesmyslný, ale měl komerční úspěch. Doma pak bylo hodně zle, vynadáno dostal bratr i Tom, já dostal zákaz všech pokusů a z kapesného jsem musel zaplatit vymalovávání pokoje a všechny škody, které „pokus“

napáchal. Při zpětném pohledu jsem měl vlastně štěstí, kdyby dým poškodil fasádu hradu, tak bych to asi splácel ještě dnes...

Nakonec celá ta záležitost měla jeden pozitivní dopad. Chtěl jsem v pokusech pokračovat, a tak jsem prosil, hádal se a škemral, že mě chemie baví. Můj učitel chemie dosvědčil, že učivo základní školy znám perfektně a už mě víc nenaučí, takže nakonec otec dovolil, abych docházel na hodiny chemie na gymnázium a pod dohledem profesora experimentoval v laboratoři. Byla to úplně jiná úroveň než můj laboratorní stůl v pokoji a byl jsem nadšený. Když jsem ukončil základní školu a přešel na Eton College, už jsem se tam nemohl z chemie nic nového dozvědět, a začal tak navštěvovat vybrané přednášky z chemie na Královské univerzitě. Účastnil jsem se různých chemických soutěží mládeže a většinou je vyhrál.

Po posledním ročníku jsem chtěl samozřejmě hned pokračovat ve studiu chemie, ale tvrdě jsem narazil. Jako královský syn a následník musím studovat něco potřebnějšího, jako je ekonomie, politologie, dějiny a jiné, pro mě ohavné předměty. Další variantou byla vojenská akademie. Občas se stane, že se názory rodičů a dětí neshodnou, ale to, co následovalo, se jen těžko popisuje, a z královské distingované rodiny by to udělalo

normální rodinu s problémy. Otec mi vysvětloval, že jsem následník a mám povinnosti k rodině i zemi, já oponoval, že následníkem je bratr a já se nároku na trůn klidně oficiálně vzdám. Po argumentaci, že dokud se bratr neožení a nebude mít děti, jsem stále druhý v nároku na trůn, jsem vyzval bratra, ať už nějakou holku zbouchne a já budu mít konečně klid. Všichni se na mě podívali stejným pohledem, jako když mi vybuchl pokoj a musel jsem jít spát bez večeře. Naštěstí Tom mě hladového nenechal. Ona ta výzva nebyla úplně nepatřičná, z bratra se vyklubal ctitel ženské krásy a seznam dívek, se kterými chodil, by byl dost dlouhý. Většinou měl ale štěstí, že se o tom ani rodiče, ani novináři nedozvěděli, přesto z toho, co prosáкло na veřejnost, získal pověst playboye, což mu paradoxně na veřejnosti přinášelo sympatie, a to nejen u dívek. Nakonec jsme s otcem uzavřeli dohodu. Měl jsem se zúčastnit mezinárodní chemické olympiády v Lotyšsku, a pokud vyhraji, dovolí mi studovat chemii.

V letadle cestou do Rigy jsem si představoval, jak olympiádu vyhraji, s vítězným gestem položím diplom před otce a prohlásím, že teď jdu na chemii. Jak už to bývá, všechno šlo špatně. Napřed jsem udělal chybu ve výpočtu a hodně se zdržel, a ani při praktické zkoušce v laborce, kde bývám normálně suverénní, to nebylo ono. Konečným výsledkem bylo dělené 3. až 5. místo. Sice nejlepší z Britů, ale pro mě osobní tragédie. Při letu zpátky jsem si připravoval, co budu říkat, a byl skutečně ochoten rezignovat na následnictví a rozejít se s rodinou. O mé budoucnosti už ale bylo rozhodnuto. Otec si pozval mé středoškolské profesory chemie i přednášející z univerzity, aby se informoval, jestli má studium chemie pro mě smysl. Všichni to potvrdili, a tak otec částečně ustoupil. Ale jen částečně.

Doma mě nečekala žádná slavobrána, všichni věděli, jak jsem dopadl, a otec se tvářil jako král. Ujistil jsem ho, že i když jsem na olympiádě nevyhrál, je to pořád dost slušné umístění, abych mohl studovat na univerzitě.

Nakonec debatu ukončil: „Dobře, můžeš si studovat chemii, ale mám podmínku.“

Začal jsem tušit nějaký podraz: „Jakou?“

„Napřed absolvuješ vojenskou službu. Každý následník musí být schopen bránit vlast.“